

Pepe Escobar: Ruský balet neutrality v izraelsko-palestinské otázce

- CZ24 News | 20. října 2023

RUSKO: Je možné, že filosemitský ruský prezident Vladimir Putin pomalu, ale jistě přehodnocuje své geopolitické hodnocení Izraele? Nazvat to klíčovou hádankou v moskevských mocenských koridorech je vlastně slabé slovo.

Žádné vnější známky takového seismického posunu neexistují - alespoň pokud jde o oficiálně „neutrální“ ruský postoj k neřešitelnému izraelsko-palestinskému dramatu.

S výjimkou jednoho ohromujícího prohlášení, které zaznělo minulý pátek na summitu Společenství nezávislých států (SNS) v Biškeku, kdy Putin vyčetl Izraeli „kruté metody“ používané k bloádě Gazy a přirovnal je k „obléhání Leningradu za druhé světové války“.

„To je nepřijatelné,“ prohlásil ruský prezident a varoval, že když musí „trpět všech 2,2 milionu civilistů v Gaze, včetně žen a dětí, těžko s tím může někdo souhlasit“.

Putinovy komentáře mohly být jedním z náznaků probíhajících změn ve frustrujícím neprůhledném rusko-izraelském vztahu. Těsně na druhém místě je tento velmi [důležitý článek](#) zveřejněný minulý pátek na webu Vzgljad, který se zabývá bezpečnostní strategií a je blízký Kremlu, s diplomatickým názvem „Proč Rusko zůstává neutrální v konfliktu na Blízkém východě“.

Je zásadní si uvědomit, že ještě před šesti měsíci, což odráží téměř konsenzus mezi ruskou zpravodajskou komunitou, redaktori Vzgljadu vyzývali Moskvu, aby přesunula svou značnou politickou váhu směrem k podpoře problému číslo jedna pro arabský a islámský svět.

Článek si všímal klíčových bodů, které Putin v Biškeku vyslovil: jednání nemají alternativu; Tel Aviv byl vystaven brutálnímu útoku a má právo se bránit; skutečné urovnání je možné pouze prostřednictvím nezávislého palestinského státu s hlavním městem ve východním Jeruzalémě.

Ruský prezident je zastáncem původního řešení OSN „dvou států“ a domnívá se, že palestinský stát by měl vzniknout „mírovou cestou“. Ale stejně jako byl konflikt „přímým důsledkem neúspěšné politiky Spojených států na Blízkém východě“, odmítá Putin plány Tel Avivu na zahájení pozemní operace v Gaze.

Toto kvalifikované zajištění rozhodně není důkazem toho, že by se Putin rozhoupal k tomu, co je téměř konsensem mezi generálním štábem, silovíky v několika zpravodajských agenturách a jeho ministerstvem obrany: Všichni se domnívají, že Izrael může být faktickým nepřítelem Ruské federace, spojencem Ukrajiny, USA a NATO.

Sledujte peníze

Tel Aviv je nesmírně opatrný, aby si Rusko na Ukrajině frontálně nezneprátelil, což může být přímým důsledkem notoricky vrhých vztahů mezi Putinem a izraelským premiérem Benjaminem Netanjahuem.

Mnohem větší důsledky než Izrael však na geopolitické šachovnici mají v současnosti vyvíjející se vztahy Moskvy s arabskými státy, zejména s partnerem OPEC+ Saúdskou Arábií, která pomáhá mařit západní snahy o kontrolu cen ropy.

Pro ruskou regionální politiku je také velmi důležité strategické partnerství s Íránem, které přináší dividendy v Sýrii a na Kavkaze a které pomáhá omezovat expanzionismus USA. V neposlední řadě je pro ruské ekonomické a geopolitické ambice v Eurasii klíčový složitý a mnohvrstevnatý vztah Moskvy s Ankarou.

Všechny tři západoasijské mocnosti jsou státy s muslimskou většinou, což jsou důležité vazby pro multipolární Rusko, které hostí vlastní početnou muslimskou populaci.

A pro tyto tři regionální aktéry bez rozdílu překračuje současné kolektivní trestání Gazy jakoukoli možnou červenou linii.

Izrael již také není tak významný z hlediska finančních úvah Moskvy. Od devadesátých let minulého století putovalo do Izraele obrovské množství ruských finančních prostředků, ale nyní se podstatná část vrací zpět do Ruska.

Tuto novou realitu dobře ilustruje známý případ miliardáře Michaila Friedmana. Tento oligarcha opustil svůj domov ve Velké Británii a přestěhoval se do Izraele týden před zahájením potopy Al-Aksá – což ho naopak přimělo urychleně popadnout ruský pas a vydat se do bezpečí do Moskvy.

Friedman, který vede skupinu Alfa Group s významnými zájmy v telekomunikacích, bankovníctví, maloobchodě a pojišťovnictví a který bohatě přežil finanční krizi z roku 1998, je Rusy podezříván, že „přispěl“ nepřátelskému režimu v Kyjevě částkou až 150 milionů dolarů.

Reakce předsedy Dumy Vjačeslava Volodina nemohla být ostřejší – a ani méně znepokojivá, pokud jde o pocity Izraele v této věci:

„Všichni, kdo opustili zemi a dopustili se odsouzeníhodných činů, oslavovali střelbu na ruském území a přáli vítězství nacistickému kyjevskému režimu, by si měli uvědomit, že zde nejen nejsou vítáni, ale pokud se vrátí, čeká na ně Magadan (nechvalně známý tranzitní přístav do gulagu ve Stalinově éře).“

Rusofobie se setkává s kolektivním trestem

Zatímco kolektivní Západ se uchýlil k monomaničkému „teď jsme všichni Izraelci“, strategie Kremlu spočívá v tom, že se viditelně staví do pozice zprostředkovatele volby v tomto konfliktu – nejen pro arabský a muslimský svět, ale také pro globální Jih/globální většinu.

To bylo účelem [ruského návrhu rezoluce v Radě bezpečnosti OSN](#) z tohoto týdne, který vyzýval k příměří v Gaze a který byl předvídatelně sestřelen obvyklými podezřelými.

Tři stálí členové Rady bezpečnosti – USA, Spojené království a Francie a jejich nekolonie Japonsko – hlasovali proti. Pro zbytek světa to vypadalo přesně tak, jak to vypadalo: iracionální západní rusofobie a loutkové státy USA potvrzující genocidní bombardování Izraele v Gaze, kde žijí civilisté.

Analytici zpravodajských služeb mimo záznam poukazují na to, jak se ruský generální štáb, zpravodajský aparát a ministerstvo obrany zřejmě organicky přizpůsobují globálním náladám ohledně nadměrných agresí Izraele.

Problém je v tom, že oficiální a veřejná ruská kritika Netanjahuova sériového, psychotického podněcování k násilí vedle jeho pravcového ministra národní bezpečnosti Itamara Ben-Gvira a ministra financí Bezalela Smotricha neexistuje.

Zasvěcenci v Moskvě trvají na tom, že oficiální „neutrální“ postoj Kremlu se frontálně střetává s jeho obrannými a bezpečnostními agenturami – zejména GRU a SVR -, které nikdy nezapomenou, že se

Izrael přímo podílel na zabíjení Rusů v Sýrii.

Tento názor posílil od září 2018, kdy izraelské letectvo použilo letoun Iljušin-20M pro elektronický průzkum jako krytí proti syrským raketám, což způsobilo jeho sestřelení a smrt všech 15 Rusů na palubě.

Toto mlčení v chodbách moci se odráží v mlčení ve veřejné sféře. V Dumě neproběhla žádná debata o ruském postoji k izraelsko-palestinské otázce. A od začátku října neproběhla žádná debata v Radě bezpečnosti.

Přesto jemný náznak nabídl patriarcha Kirill, představitel ruské pravoslavné církve, který zdůraznil, že „mírové soužití“ má „náboženský rozměr“ a vyžaduje „spravedlivý mír“. To se zrovna neslučuje s ohlášenou etnickou čistkou „lidských zvířat“ (copyright izraelského ministerstva obrany) v Gaze.

Po některých chodbách blízkých moci se šíří znepokojivé zvěsti o spletné stínové hře mezi Moskvou a Washingtonem, v níž Američané budou jednat s Izraelem výměnou za to, že Rusové budou jednat s Ukrajinou.

To by sice zpečetilo již probíhající proces, kdy Západ hází zpocenému aktérovi z Kyjeva klacky pod nohy, ale Kreml s velkou pravděpodobností nebude věřit žádné americké dohodě, a už vůbec ne takové, která by marginalizovala ruský vliv ve strategické západní Asii.

Toto dvoustátní řešení je mrtvé

Ruský balet „neutrality“ bude pokračovat. Moskva Tel Avivu vnucuje představu, že ani v rámci strategického partnerství s Íránem nebudou vyváženy zbraně, které by mohly ohrozit Izrael – jako že by skončily u Hizballáhu a Hamásu. Protihodnotou za toto ujednání by bylo, že Izrael také neprodá Kyjevu nic, co by mohlo ohrozit Rusko.

Na rozdíl od USA a Spojeného království však Rusko Hamás za teroristickou organizaci neoznačí. Mluvčí Kremlu Dmitrij Peskov se k této otázce vyjádřil velmi otevřeně: Moskva udržuje kontakty s oběma stranami; její „prioritou číslo jedna“ jsou „zájmy občanů země (Ruska), kteří žijí jak v Palestině, tak v Izraeli“; a Rusko zůstane „stranou, která má potenciál podílet se na procesech urovnání“.

Neutralita se ovšem může dostat do slepé uličky. V drtivé většině by pro arabské a muslimské státy, o které se Kreml aktivně uchází, měla být „prioritou číslo jedna“ likvidace sionistického osadnického kolonialismu.

To znamená, že dvoustátní řešení je pro všechny praktické účely plně mrtvé a pohřbené. Přesto nic nenasvědčuje tomu, že by to kdokoli, v neposlední řadě Moskva, byl ochoten přiznat.

AUTOR: Pepe Escobar

[ZDROJ](#)

Překlad: zvedavec.news